

POUŤ DO POLSKA

Naše pouť začala v pátek 19. září ve 3 hodiny ráno. Všech 107 účastníků se sešlo na parkovišti v Kamenici a postupně jsme byli rozděleni do 2 přistavených autobusů. Asi ve 3.30 jsme vyrazili směrem k polským hranicím. Otec Řehoř přivítal nejen místní farníky, ale i nás – poutníky z blízkých i vzdálenějších farností – a všichni jsme naši cestu zahájili společnou modlitbou. Po několika hodinách jsme dorazili do **Osvětimi**.

Koncentrační tábor **Auschwitz – Birkenau** je hojně navštěvovaným místem, kde si lidé z celého světa s úctou připomínají oběti nacismu. Během 2. světové války sem bylo transportováno několik milionů lidí z celé Evropy. Asi 1 300 000 lidí zde zahynulo nejen v plynových komorách, ale také následkem zrůdných způsobů mučení, tvrdé práce a nedostatku jídla (průměrná hmotnost dospělých mužů a žen zde byla 25 – 35 kg).

Většina z nás naslouchala slovům průvodkyně v tichosti a často i se slzami v očích. Zvlášť silným zážitkem pro mě byla prohlídka bloku č. 11, kde se nachází několik tun lidských vlasů, boty (včetně dětských botiček) i hračky, které si sem děti s sebou přinášely. Měli jsme také možnost nahlédnout do cely, kde zemřel Maxmilian Maria Kolbe (polský františkán, který nabídl svůj život za spoluvězně – otce rodiny, jenž byl odsouzen k trestu smrti vyhladověním). V roce 1982 ho papež Jan Pavel II. prohlásil za svatého.

V těchto místech, obehnaných ostnatými dráty, ve kterých kdysi proudilo vysoké napětí, si člověk více uvědomuje, že máme stále za co děkovat. Žijeme v míru a ve svobodě!

Z Osvětimi jsme se vydali na asi 2 hodinovou cestu do **Čenstochové**. Zde jsme si nejprve prošli nádhernou křížovou cestu, která je postavena na mohutných kamenech podél hradeb tohoto poutního místa. Zastavili jsme se také u sochy sv. Jana Pavla II., jenž v nadživotní velikosti jakoby žehnal všem příchozím. Vždyť i on sám byl velkým poutníkem a během svého pontifikátu opakovaně přicházel k Panně Marii Čenstochovské, aby se zde modlil.

Volný čas potom využil každý podle svého. Někdo odpočíval a věnoval se občerstvení, někdo si vyšlápl po schodech a kochal se nádherným pohledem z věže kostela a jiný zase využil možnost ke ztišení a soustředěné modlitbě v adorační kapli.

V 18 hodin jsme se pak znovu sešli, abychom společně u obrazu Černé Madony slavili mši svatou.

Po mši svaté jsme se usadili do autobusu a přemístili se do **Kalvarie Zebrzydovske**, jež se nachází asi 9 km od Wadovic. Zde jsme měli zajištěný nocleh. Dorazili jsme sem sice už za tmy, ale během chvíle jsme obdrželi klíče od svých pokojů. Tam jsme se mohli umýt a odpočinout si. Tento areál několika

poutních domů, františkánského kláštera i poutního kostela působí jako oáza klidu. Během noční procházky jsme slyšeli kytary a zpěv mladých. Po 23. hodině se však po celém nádvoří rozléhalo naprosté ticho.

V sobotu jsme se probudili do deštivého rána a kdo chtěl, ten mohl nový den zahájit mší svatou. V 7.30 jsme měli připravenou snídani. Dobře odpočati a posilněni jsme se vydali na další cestu.

Prvním naším cílem byl solný důl ve **Wieliczce**. Tento důl patří k nejznámějším turistickým objektům v Polsku. Vznikl následkem téměř 900-leté podzemní těžby soli a od roku 1978 je zapsán do seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO. Celkem se zde nachází asi 300km podzemních chodeb. Naše trasa zahrnovala 22 komor propojených různými chodbami vcelkové délce asi 2,5 km. Prohlídka začínala v hloubce 64m pod zemí a končila v hloubce 135m pod zemí. Všechny komory, kaple a jezírka jsou krásně upravené a doplněné různými výtvy ze soli. Nejúžasnější mi ovšem připadala kaple sv. Kingy, která je dlouhá 54m, široká 18m a vysoká 12m. Nachází se zde množství soch a obrazů (např. Poslední večeře podle fresky Leonarda da Vinci) vytesaných v solné stěně. Celý tento prostor ozařují lustry zdobené solnými krystaly. Po skončení prohlídky jsme se výtahem vrátili zpět na povrch.

Naší poslední zastávkou byl **Krakov – Lagiewniki**. Právě zde většinu svého života prožila sestra Faustyna Kowalská, která podle zjevení nechala namalovat obraz Božího milosrdenství a zasloužila se o šíření úcty k Božímu milosrdenství. V roce 1938 zde také zemřela. Její ostatky i původní obraz sem neustále přichází uctívat proudy lidí. Přesto je to prostředí příjemného klidu a pokoje. I my jsme zde mohli pokleknout a modlit se. Někteří z nás se ještě stihli občerstvit v blízké restauraci pro poutníky a pak už nás čekala jen několikahodinová cesta zpátky domů.

Díky Bohu a díky šikovnosti našich řidičů jsme se asi v 11 hodin večer v pořádku vrátili zpátky do Kamenice.

Uznávám, že tato pouť mohla být pro někoho hodně fyzicky náročná, ale jsem přesvědčená, že si všichni odnášíme spoustu nezapomenutelných zážitků. Pro mě osobně byla po všech každodenních starostech velkým balzámem na duši.

Nakonec bych ráda poděkovala otci Řehořovi i všem, kteří tuto cestu vzorně připravili. Děkuji i těm, kteří nás provázeli svou modlitbou.

Pavla Formáčková